

[Lysholt Hansen.]

chancer for at drage den fulde nytte af de muligheder, vi får ved vor indtræden i fællesmarkedet.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at når man har været vidne til den modtagelse, finanslovforslaget har fået, så vil det måske i al beskedenhed være rigtigt at gøre opmærksom på, at vi her i landet er i den lykkelige situation, at de økonomiske problemer, vi slås med, er rigdomsproblemer og ikke fattigdomsproblemer. Vi står over for at skulle indrette vort økonomiske hus efter nye forhold. Vi ved, at vor omgangskreds vokser med vor indtræden i EF, og vi kender det økonomiske hus' størrelse; vi ved også, at der ikke for tiden er penge til, at vi kan bygge til huset, altså må vi prøve at skaffe plads inden for de givne rammer. Det betyder, at noget af det gamle må forsvinde for at give plads for noget nyt.

Jeg håber, at vi i fællesskab kan blive enige om at gå i gang med arbejdet. Jeg kan i hvert fald sige: vi er klar i socialdemokratiet.

Hans Kjær: „Afmagtens budget“, „årets gyser“, „blomstrende vanvid“, det er blot nogle spredte eksempler på den reaktion i offentligheden, som dette finanslovsforslag fremkaldte. Selv regeringsbladet Aktuelt har rettet en indtrængende opfordring til statsministeren om at vise det fornødne mod og mandshjerte til at få gjort noget ved det, ikke nu, men *nu*, skrev bladet.

Om et par uger er vi medlem af fællesmarkedet. Hvordan har regeringen nu tilrettelagt økonomien, for at vi kan udnytte denne chance for i løbet af en kortere årække at genoprette ligevægten i vor udenrigsøkonomi? Sandheden er desværre, at allerede i år har man været i gang med at forskertse mulighederne. Det fortsætter man efter finanslovsforslaget med i det kommende år. Fordelene ved medlemskabet er allerede ved at være spist op, inden medlemskabet overhovedet får mulighed for at virke.

De meget omtalte besparelser for indeværende finansår på henved 700 mill. kr. efter oplysningerne i fremsættelsestalen er siden reduceret med 50 mill. kr. Det var den påregnede besparelse på bevillingsreserverne, der røg. Enhver må kunne forstå, siger mi-

nisteren, at en så hård beskæring af allerede givne bevillinger må medføre et ekstra stort pres på bevillingsreserverne. En ejendommelig konklusion, men vel ganske karakteristisk for den præsterede sparefilosofi. Ministeren kan da vist ikke selv have troet på den fortolkning, da han proklamerede spareindsatsen.

Vel, over for de resterende besparelser på henved 650 mill. kr. står imidlertid udgiftstigninger på mere end det dobbelte beløb. Ikke kun fordi de lovbestemte udgifter er så ustyrlige, som ministeren så stærkt har fremhævet, men også fordi regeringen ikke har vist tilbageholdenhed over for nye, meget udgiftkrævende love netop af den ustyrlige art. Imens er kasseoverskuddet under fortsat reduktion. Allerede fra finanslovsforslagets fremsættelse til dets vedtagelse blev det reduceret med 300 mill. kr. til 2,3 milliarder kr. Ved septemberskønnet var beløbet nedsat med yderligere 900 mill. kr. og på den korte tid til novemberskønnet med endnu 335 mill. kr. Det går stærkt.

Må jeg spørge ministeren, hvilken vurdering han nu helt aktuelt har om det endelige kasseoverskud. Betalingsbalancen vil i forhold til tidligere år vise en betydelig forbedring i indeværende år, desværre også i forhold til det kommende år. Vi har haft den lykke, at bytteforholdet er blevet betydelig gunstigere for os. Den midlertidige importafgift har også haft sine virkninger, men som jeg i sin tid fremhævede, kan disse karakteriseres som sminkede virkninger. Den har dels medført en udskydelse af de nødvendige industriinvesteringer til forsinkelse af industriens tilpasning til de nye vilkår, dels en kunstig nedbringelse af lagerbeholdningerne. I begge forhold kan nu returvirkningerne ventes til forværring af problemerne i 1973. En overophedning af vor indre økonomi er igen under udvikling. En forstærket inflation truer. Erhvervenes indtjeningsevne er fortsat alt for ringe, så de nødvendige ressourcer ikke kan fremskaffes ved tilstrækkelig indre konsolidering. Den øvrige private opsparings kår er yderligere forringet ved, at regeringen har fjernet de nødvendige incitament, og den samfundsmæssige opsparing, der i stedet for skulle skabe ressourcerne, fordufter.

Hr. Lysholt Hansen var sidste år og for øvrigt igen i år stærkt optaget af de vold-